

trillend onderlipje moeder heeft gadeslagen, eensklaps luid te schreien.

Vrouw Molm springt snel op, en de kleine meid in de armen en op de knieën nemend, sust ze het bedroefde kind, tot het met korte, hikkende snikjes het hoofd tegen moeder laat aanleunen, om alleen nog af en toe met de knuistjes de tranen van de dikke wangen te boenen. Piet houdt zijn broertjes zoet, door ze zijn mooie boek te laten zien, het mooie boek, nat geworden van het water, dat ook in het ronde hoekkastje gedrongen is.

Vrouw Molm komt weer tot kalmte en innig dankbaar bukt ze zich over het kleine meisje op haar schoot, een kus op het korte, weerbarstige haar drukkend.

„Wat zijn de menschen toch goed! Molm had wel gelijk, als hij vroeger zei: vrouw, als je goed en hartelijk bent tegen de menschen, dan houdt iedereen van je en heb je veel meer plezier in je leven, dan als je altoos maar moppert en bromt. Wie goed is voor anderen, die ondervindt later, als 't noodig is, dat anderen ook goed voor hem zijn. 'k Geloof wezenlijk wel, dat hij gelijk heeft gehad.”

#### IV. KLEINE EN GROOTE GEVOLGEN.

't Is middag geworden. Op enkele plaatsen zijn de straten nog morsig, voor verreweg het grootste aantal huizen is de modder, zoo niet weggeschrobd, tot de steenen weer even helder waren als vroeger, maar toch weggeveegd. Alleen op enkele plaatsen nog liggen ijsbonken met een plasje er omheen, tot groot genoegen van Breehille's jeugd, die ondanks zondagspakjes, ondanks den rouw, waarin bijna de gansche stad deelt, met luide vreugdekreten die achterblijvers van den stormvloed heeft begroet en als heerlijk speelgoed in bezit nam. Alleen, ze gaan niet in de buurt van Zeevangs huis. Dàt heeft moeders verbod dan toch kunnen bewerken, toen ze zei: „kinderen! nu niet in den modder loopen, en niet met het ijs morsen en ook niet bij het huis van Zeevang en van Molm komen, hoor!”

Het eerste deel, nu dat ging nog. Waar nog modder is, ligt ze zoo dik, dat de kleintjes het min of meer gevaarlijk vinden er in te stappen. Maar het ijs!...

Jacob en Frits van Wilgen, de twee zoontjes van den kantonrechter, vijf en zes jaar oud, en Truitje, het vierjarige dikkertje van den notaris, zijn onder toezicht van Johanna, de meid van mevrouw van Wilgen, gaan wandelen. Johanna heeft echter na den afgeloopen nacht zóóveel stof tot praten, dat ze de kinderen nog al eens aan haar lot overlaat om mededeelingen te doen aan of te hooren van de andere dienstmeisjes, die ook met de haar toevertrouwde kinderen langs de straten wandelen.

„Kijk eens!” zegt Jacob, de oudste van Wilgen: „kijk eens, wat een groot stuk ijs! Willen we daar eens opklimmen, en dan er afspringen?”

„Mag niet doen!” zegt Truitje, heel beslist met haar hoofdje knikkend. „Moe zegt, je mag niet stout wezen, Jacob!”

„Ja, maar, ik zal wel oppassen, ik ben al groot! Jij bent nog maar een